

Mugur Grosu

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Diana Iepure

Corectură: Dușa Udrea-Boborel

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Pregătire de tipar: Marius Badea

Design copertă: Sorina Popescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GROSU, MUGUR

1994 / Mugur Grosu. – Pitești : Paralela 45, 2025 –
3 vol.

ISBN 978-973-47-4317-9

Vol. 1. – 2025. – ISBN 978-973-47-4286-8
821.135.1

Credit foto: Mihaela Mirela Grigore, Mugur Grosu, Dragoș Lumpan

Copyright © Editura Paralela 45, 2025

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate,
iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

1. EX UTERO

Poartă o haină nouă. Ceva nou. Orice ajută-n cafteala Anului Nou cu cel vechi. Arată cu cine ții, pe cine vrei în echipă. Poartă o haină roșie. Ceva roșu. Să nu te prindă Anul Nou fără roșu pe tine. Roșul alungă necazul și ghinionul. Înghite 12 boabe de struguri și pune-ți 12 dorințe. Fetele să se bage sub masă cât timp fac asta. Trebuie să ajungi și sub vâsc, unde te săruți cu alesul. Să nu te prindă miezul nopții singur, c-așa rămâi tot anul. Să nu te cerți, că certat vei rămâne tot anul. Să nu plângi, că vei plânge tot anul. Să nu dai bani, că vei da tot anul. Nu coase, că-ți coși norocul. Nu da cu mătura, că-ți dai norocul afară din casă. Nu strănuta, că-l dai afară din tine. Să nu ai farfuriile, paharele, mașele și buzunarele goale. Anul Nou să te prindă cu plinul făcut. Cum te prinde, așa-ți va merge tot anul. Cam asta-i ideea de bază. Știi, superstiții, tradiții. De ce să te pui cu norocul? Sau, de ce nu? Uite-acum un stop-cadru la miezul nopții dintre acei ani:

Sunt în fața unui bloc de prefabricate, spre periferia de sud a Constanței, peste calea ferată, cum vii dinspre port. Cartierul Km. 4–5. Aici norocul trece doar în viteză, iar timpul umblă cu

alte cântare. Dar Anul Nou dă egal câte-un brânci la roata norocului, așa că lumea-i veselă, la țol festiv, cu băuturi, pocnitori, artificii și rămurele de vâsc în mâini. Sunt cu prietenul meu Virgil și-o mână de cunoștințe: perechea lui, Miere, e gazda serii; amica ei, C, pe care-o eclipsează total și încearcă să o cupleze. Vamă – student la Teologie, lungan și arghirofil aspirant la Merțan (momentan doar zgârcit); și Piru, un dințos blond radios, dispus mereu să-ți citeze cu lux de aproximații o-nțelepciune de almanah. Intenția grupului e festivă, cu siguranță, iar recuzita e pregătită. Dar sticlele de șampanie sunt la Virgil și la mine. Iar noi le ținem ca pe niște rachete de tenis și le vom izbi de-un copac. Un retuș de ultim moment al ideii de-a ciocni o șampanie. Doar pentru că, ceva mai devreme, îi urmărisem pe cei de la Nirvana făcându-și praf instrumentele, și pe Kurt Cobain decapitând cu chitara un înger uriaș de pe scenă, la încheierea concertului MTV Live And Loud. Să derulăm nițel înapoi:

De cum venisem la Miere, m-am prins că-s două curente de opinie: gazda se străduia să creeze o atmosferă cât mai intimă și festivă, iar Virgil s-o dinamiteze. Zapa la televizorul din sufragerie și croncănea. Pășeam delicat pe sârma invizibilă dintre ei, să nu supăr pe nimeni. Dar echilibrul s-a rupt când telecomanda lui s-a oprit la MTV, unde se difuza marele concert din Seattle. Nirvana băga la greu de pe noul album, In Utero. Asta, scuză-mă, nu putea fi ratat. Așa că m-am lăsat să cad pe canapea lângă Virgil. Cei cu chef de petrecere s-au retras în dormitor, unde Miere a pus la bătaie un casetofon și-un bec roșu, momind la dans perechile de șosete rămase. Din când în când, ușa se mai crăpa, asmuțind către noi șerpii roșii cu zurgălăi. Dar Virgil le striga să închidă. Nu mai putea intra nimic altceva. In Utero. Nevermind. Endless,

Nameless: ultimele zece minute din concertul Nirvana ne-au urcat pe pereți. Psihedileală totală. Chitare scăpate din lesă, zburând peste scenă, sunete asmuțite să se muște-ntre ele, Kurt lovind cu chitara un manechin anatomic înaripat, Kurt aruncându-și chitara în sus, apoi sărind pe ea cu picioarele, Kurt polizându-i coardele-n boxe, trântind boxele la pământ, izbind iar cu chitara în manechin și decapitându-l, apoi aruncând-o în baterie și părăsind scena în ultimul muget al boxelor, care rămâne să sfredească scena, timpanele și memoria. Cu el în țeste și șampaniile în mâini, am coborât, la miezul nopții, să întâmpinăm noul an, iar Virgil, rămas în filmul de sus, m-a instigat să dăm cu șampania în copac. *Ciocnitus interruptus*. Asta a pus capac. Ultimul ultraj la tradiții. Când ne-am întors sus, Miere și-a amintit că e gazdă, ne-a amintit și nouă, și-a luat iar în stăpânire sufrageria și, fără multe discuții, ne-a dat afară din casă. Abia am apucat să înhățăm câte-o sticlă de vin. Așa am pășit în noul an, 1994. Maidanezi. Vărsați de-o stradă necunoscută în alta, fără alt orizont decât gerul. Sfidând, cu mugetul ăla meta-lic încă-n urechi. Râzând, cu gingiile înghețate și bărbiile însângerate de vin. Vâslind orbește în bezna ca de magiun, urmând o stea înecată în păcură.

Am scris mai apoi:

*Ohoho, în timpurile acelea
îți mai dădea mâna să atârni legănat
de stârvul unei trompete,
se mai putea cădea în istoria adâncă
doar cu insignele pubertății pe frunte.*

2. VIRGIL

Pe el îl cunoscusem prin prietenul meu cel mai bun de până atunci. Și, până să prind de veste, îi luase locul. Sau, mai degrabă, l-a îmbrâncit de acolo și-a incendiat podiumul. N-am avut niciun amestec. N-am scos niciun post la concurs. În orice caz, nu-l plăcusem. Întâi mi-a fost simpatic ca un cui în pantof. Apoi mi-a câștigat atenția ca un nerv de măsea. Apoi a trebuit să-l țin permanent sub observație. Mi-a luat ostatică mintea. N-am avut de ales. Și-acum, privind în urmă, cred că nici el.

1988. Începeam clasa a X-a, dar nu la cursuri, ci la „practică agricolă”, cum numeau comuniștii sezonul de muncă forțată în locul țăranilor care-o tăiaseră la oraș. În Epoca de Aur, hrana-ngheța pe câmp neculeasă, dar cei de sus se-ntreceau să-și umfle rapoartele cu recolte-record, an de an. Apoi pica pe noi s-acoperim gaura, iar munca noastră avea randamentul unei batiste fluturate peste-o hazna. Dar ne tăiau și din hrană. Din toate. În schimb, discursurile erau tot mai lungi, și-mpănate cu tot mai multe majuscule. Cu cât o luau mai multe spre cer în vorbe, cu-atât deveneam noi mai mici. Lumea se făcea tot mai abstractă. Ne rămânea doar s-o urmăm

mecanic și să tocim ce primeam de tocit. De-aia, de fapt, jubilam ca maimuțele când ne scoteau la practică agricolă. Evadam din cenușiu și plictis. Scăpată-n natură, jivina crescută la bloc își deschidea nările și priza alte droguri. Își îndrepta șira spinării. Își deschidea brațele. Și putea să viseze la cariera unei sperietori de ciori.

În toamna aia, ne duseseră într-o podgorie de lângă litoral și ne cazaseră în ceva care-mbina armonios conceptele de tabără școlară și colonie penitenciară. Ne îndopam în prostie cu struguri și cu țigări. Cineva ne-a vândut la bucată țigări cubaneze dintr-un pachet galben, Ligeros, care erau fix opusul lejerității. Păreau ca afurisitele noastre de țigări Mărășești. Am tras un fum și-am zis că intru-n pământ, iar pământu-a țipăt la mine în spaniolă „pe-aici nu se trece“. Alții au insistat până au leșinat. Cel ce se lăcomise și-și cumpărase mai multe i le-a pasat lui Țiți, profu' de mate, care tot venea pe la noi:

— Bă garizilor, dați-mi ceva de citit, orice, că turbez.

Țiți, care fuma nonstop, și la ore, n-a avut nici pe dracu' la astea, ar mai fi vrut. Tre' să-ți spun despre el că era un fenomen al naturii, mărunț, căinos și genial. La prima oră cu el, ne-a strâns manualele de mate și ni le-a aruncat pe geam:

— Să nu vă prind la mine cu astea, garizilor. Doar fiți atenți la ce vă spun eu la oră, și matematicieni scot din voi.

Călcai pe bec? Aluneca spre tine rânjind, îți apropia de obraz pumnul compus doar din oase și ghiul, și-l împingea brusc, de-ți dădea peste cap contorul, spre hlizeala celorlalți. Auzisem că într-o iarnă oribilă își pierduse ambii părinți: pentru că era frig în case, deschiseseră aragazul și se cuibăriseră în bucătăria închisă, au

adormit și nu s-au mai trezit. Părea pus pe autodistrugere, suda țigările și dispărea cu zilele prin spital. Dar când ieșea, ne rupea și recupera. În primul trimestru, ne-a lăsat pe toți corijenți, din principiu, cu excepția tocilarelor clasei, pe care le ignora. Dar, dincolo de geaca-i de piele și fumul care-l înconjură nonstop, simțeam că iradiază ceva divin, care nu dă doi bani pe forme și se concentrează pe cauzele pierdute. La sfârșit, la treapta a II-a, toate loazele-am trecut de examenele la mate cu brio. Nu scosese matematicieni din noi, dar, având în vedere materialul cu care lucrase, se poate considera că-și ținuse promisiunea. Băi, și de n-ar fi fost asta, tot îl iubeam, că era un *adevărat*. Avea o greutate anume în climatul acela saturat de majuscule.

Revenind:

Într-o zi am scăpat de sub supraveghere cu Manchi, prietenul-meu-cel-mai-bun-de-atunci, și-am tăiat-o spre litoral. Am ajuns într-o stațiune, cred că Neptun, și Manchi s-a bucurat descoperind o prăvălie deschisă. Eu n-aveam chef, am rămas o vreme pe-afară, să fumez, să trag aer de mare în piept, până m-am plictisit și-am intrat după el. L-am găsit răsfoind niște discuri de muzică și flecărind pătimaș cu un adolescent cu o chică eminesciană ce i-a atras din partea-mi ștampila de răzgâiat anti-patic. Probabil din gelozie că ochii lui Manchi luceau de frenezie ca niște *disco ball-uri*. Motiv pentru care-am parat sec tentativele de *ménage à trois* ivite în conversațiile intelectualiste. Asta era moșia mea privată cu Manchi pe care-o administram cu discreție condescendență, și n-aveam chef să-mi încrucșez flamura cu primul provocator, găsit într-o dugheană cu discuri. N-am fost prea încântat să aflu că chica eminesciană era colegă cu noi. Întorși în colonie, am regăsit-o la geamul unei barăci cu oameni în toată

firea: de fapt, studia la seral, era cu doi ani mai mare ca mine. Destul de drăguț că stătea să vorbim. Nu prea o nimerisem cu ștampila, dar asta e. Cert e că nu ne-am mai întâlnit o vreme.

Peste câteva luni, am făcut pe interesantul la ultima oră și-am fost dat afară din clasă. Mi-am strâns mapa, am ieșit cu coada pe sus și, după câțiva pași pe culoarul pustiu, m-am trezit față-n față cu el. Hai noroc. Hai salut. M-au dat afară de la ore, i-am aruncat cu discretă bravură. El abia le-ncepea, era hăndră-lău de seral. Uitasem. Aș fi jurat că e mai ciutan, i-am zis.

— Pfff, tinerețea mea a trecut ca o ejaculare.

En garde! Gogomănia asta m-a luat prin surprindere, dar am parat cu ceva pe măsură. Mi-a mai trântit una, parcă scoasă din cărți, n-am vrut să-i rămân dator. Ne-am ciocnit replicile ca

pe niște ouă pascale, ambele măsluite: din lemn, din cremene. Ne-am țesut plasele ca niște păianjeni tâmpiți, cu sârmă. Și, pentru că nu se rupeau, Virgil a cerut un *time out*, gen:

— Băi, uitasem că trebuia să mă-ntâlnesc cu cineva. Dacă vrei să continuăm, hai cu mine.

Nu-l puteam lăsa să scape, normal. Mă intriga golanul ăsta bombastic, pe care nu știam de unde să-l iau, da-l ștampilasem greșit. În schimburile de replici mă obligase să scot de la naftalină toți demonii de care mă lepădasem când intrasem la liceu și hotărâsem s-o iau ușurel, pe drumuri bătătorite, spre steaua popularității facile, stingând orice diferență stridentă care-ar fi desenat pe mine o oaie neagră, ca-n școală, să-mi șterg definitiv din memorie porecla Soni – de la „sonatu’ care cântă la pian cea mai tristă polcă“, gata cu poeziile, cu lecturile din greuceni și cuvintele venerice (alea „de le găsești doar prin cărți, da’ nu le folosește nimeni“), că de-aia mă apucasem și de fumat în prima recreație, când m-am numărat printre fraierii rămași în curtea din față și-am fugit după colț, după ceilalți, să îmi câștig turma. Și-acum provocatorul ăsta mă ispitea s-o iau din toate puterile în sens invers. M-am ținut după el, torturat de senzația c-avea deja prin asta un ascendent. Am traversat spre Tăbăcăriei, gesticulând și vorbind tot mai tare despre orice ne depășea condiția, despre orice ne scăpa înțelegerii, cu aerul c-ar fi la degetul nostru mic. Am intrat în parc ca într-o arenă. Mă puteam aștepta la orice, nu la asta. Am văzut, pe o bancă, o fată cu cârlionți castanii: o coamă ca vata-de-zahăr. Avea în mână o floare roșie. S-a ridicat și i-a întins-o lui.

Doamne ține-mi dușmanul viu! – am scris mai apoi.

3. MIERE

Să zic că era frumoasă nu zic mare lucru. Nu e suficient. Probabil de-aia poeți ca Nichita simt nevoia să toarne versuri de genul „ea era frumoasă ca umbra unei idei“. Aș fi putut să apelez la asta, că-l citeam la greu în liceu, și nu-l detronase nimeni de când murise. Dar ai putea comenta că o idee nu are umbră, că nu se vede, pare doar un fel elegant de-a puncta că frumusețea fizică nu era, la ea, un atu, dar există și alte aspecte, ce depășesc planul material. Poate asta o fi dorit să spună poetul, dar nu-i valabil aici. În cazul meu, ea era mai frumoasă decât puteam suporta. Era atât de frumoasă, încât mi-am ferit imediat privirea. Asta s-a întâmplat cu mine de fapt.

Am luat-o prin parc, cu Miere în mijloc, și-am încercat să reluăm discuția, dar parcă mi se-nnodase limba. Intuind ce-mi trecuse prin cap la scena anterioară cu floarea, Miere mi-a aruncat flegmatic: să nu cumva să-mi închipui că ea și Virgil sunt cuplați, n-aveau astfel de preocupări nedemne, ca restul celor ce se complac în condiția de-a saliva unii după alții când nu aleargă după mâncare. Au prins amândoi să turuie despre fuga din animal și eterna reîntoarcere: sex și potol, lumea prinsă între futelniță și crăpelniță, conservare și

reproducere, obsedați și gurmanzi, burtoși și libidinoși, iată calea ratării supreme. Cu nevolnicia goanei după potol mă loviseră: lipsurile de tot felul îmi îngropaseră copilăria la cozi, toți adulții păreau obsedați doar de hrană, o vâneau ca niște paparazzi, VIP-urile despre care vorbea toată lumea (când, unde și-au făcut apariția?) se numeau Carne și Ouă. Cum ai noștri erau prinși cu munca, greul luptelor de la cozi se tranșa între ciutani și șoimii piețelor: pensionarii, care-și lăsau peste noapte plasele în fața magazinelor goale și le păzeau cu rândul. Probabil de-asta am dezvoltat o relație nevrotică cu *ideea* de hrană, nimic nu-mi stârnea mai tare repulsia decât umbra unui copan (nu m-am putut abține, scuze dacă ți-am dat senzația că încă-mi reglez conturile cu poetul, dar e pe bune ce zic: toată goana aia după mâncare a avut ca rezultat scârba, dispariția oricărui imbold de-a mânca, o făceam doar din obligație, iar când aveam ocazia, aruncam mâncarea la toaletă sau după dulap; peste ani, la o curățenie generală care-a inclus și mutarea mobilei, bieții părinți au avut un șoc ca la dezvelirea Pompeiului). Împărtășeam

deci cu cei doi dezinteresul pentru crăpelniță, n-aveam însă nimic cu burtoșii, așa că m-am auzit perorând: Ce opuneți voi burții, creierul? De ce-ar fi mai puțin reprobabilă îmbuibarea intelectuală? Dacă-ți îndeși în cap tot ce prinzi de la alții, ești tot un nehalit, doar schimbi forma osânzei și locul de adunare.

Rememorând, îmi pare hilar că un plod de bibliotecară și inginer proiectant se găsisă să huiduie absolutismul intelectual în fața unor odrasle de proletari – mama lui lucra la Avicola, n-avea niciun fior al majusculei pentru carne și ouă, așa că relația noastră cu grijile burții avea fundamente complet diferite. Nu că ar fi fost mare noimă în gâlcevile noastre. Nu era maieutică, era legea berbecilor, doar că în loc de țeste ciocneam ideii, cu simplul scop de-a face să sară scânteii. Am ținut-o așa, tropăind și tocând subiecte încontinuu, până am realizat că se lăsase de mult întunericul. Am continuat să ne vedem așa zi de zi, plimbările prin parc s-au lungit prin Mamaia și prin oraș, zilele s-au lungit peste nopți și gândurile fiecăruia peste-ale celuilalt. Miere stătea în 4–5, dar eu și Virgil împărțeam și același cartier, Tomis Nord – strada mea dădea în strada lui și ne despărțeam în fâșia neutră dintre ele, pe care-am numit-o Insula, pentru că ne despărțeam greu și mai zăboveam acolo cu orele. Deveniserăm inseparabili.

Într-o seară, bântuind prin Peninsula, pe Virgil l-au apucat, subit, pandaliile. Când Miere-și făcuse apariția, ceva se schimbase: în strălucirea ei naturală se strecurase un semiton. Își făcuse ceva, parcă se rujase discret. El a-nceput s-o ia peste picior de parcă avea în față un clown. Ea-i răspundea tăios, până i-a smuls de pe umăr gentușa și i-a trântit-o la pământ, împrăștiindu-i conținutul. Apoi s-a îndepărtat bombănind. Un ruj se rostogolise spre picioarele

mele, l-am cules și-am început s-o ajut să-și adune lucrurile. În acele momente, când încerca să-și ascundă lacrimile și bălămea acuze și apărări, m-a luat o căldură în piept privind-o. Eram pentru prima oară doar noi, și-o vreme am mers alături, schimbând mici cuvinte doar pentru-a umple cu ele craterul lăsat de scandal. În răstimpuri, vedeam umbrele noastre pe-asfalt, animate de farurile unei mașini, ghemuindu-se și dispărând în spațele nostru ca și cum ar fi şușotit niște nimicuri, doar ale lor, și asta urnea și în mine ceva ca o maree caldă. Apoi l-am găsit pe Virgil și ne-am reluat flecărelile ca și cum nu se-ntâmplase nimic. Dar ceva se schimbaseră imperceptibil și ne traversa meteoric discuțiile abstracte. Sau poate abia începeam să devin conștient. Miere ne arbitra subtil conversațiile, plasând câte-o remarcă nevinovată care-mi stârnea o tot mai acută conștiință de sine.

Într-o zi, prin Mamaia, gesticulam și, habar n-am de ce, aveam un creion în mână, Miere mi-a zis ceva la care n-am știut cum să răspund, tot ce mi-a dat prin cap a fost să fac ceva cu creionul, am întins spre ea partea cu guma, intenționând să o gâdil sub bărbie,

dar mi-am tăiat elanul și abia am atins-o, și Miere m-a surprins iar, și-a dat capul pe spate și mi-a oferit gâtul, așa că am fost nevoit să continui, am atins-o de câteva ori încet sub bărbie cu guma, de jos în sus, și ea a surâs în soare și a suspendat gravitația pentru câteva clipe. Apoi am sărit la alt subiect. Dar coarda s-a întins tot mai tare: în altă plimbare, Virgil perora ceva în fața noastră (nu suporta să fie atins, iar eu nu-mi controlam prea bine echilibrul, când mergeam și vorbeam aveam tendința să mă împing în el, și făcea crize dacă ni se atingeau umerii), și mâna mi s-a atins întâmplător cu-a lui Miere, apoi ne-am atins iar, într-o doară, până am mers o vreme mână în mână, tăcuți, cu inima-n gât, să nu ne surprindă Virgil. Peste ani, Miere mi-a zis că el totuși ne-ar fi văzut umbrele, dar se făcuse că plouă.

Miere avea o prietenă șmecheră, tobă de carte și arogantă, îi spunea Creierul. De condiție privilegiată, putea lesne induce oricui un complex de inferioritate. Stătea în centru, chiar în buric, în cel mai frumos bloc istoric din oraș – cu mansarde, turlă pe colț și librărie la parter, din care Virgil mai șterpelea discuri, schimbându-le copertele cu altele mai ieftine. Deasupra librăriei locuia Creierul: un apartament vast, cu interioare înalte, plin de cărți și cu o pianină în hol la care îndrăzneam, uneori, să fugăresc niște note. Într-o zi ne-am refugiat de ploaie la ea, una dintre fete a pus la pick-up noul disc al lui Alifantis – Piața Romană Nr. 9 –, eu am ieșit pe balcon să fumez și m-a vrăjit mirosul de mare amestecat cu ploaia care cădea peste parcul teatrului și aducea strălucire pe străzile gri, și dintr-odată în casă a început un cântec lent, cu versurile lui Nichita: „Ploua infernal, și noi ne iubeam prin mansarde“. Și muzica se-amesteca cu râsetele fetelor din încăpere, și când îl recunoșteam pe al ei, tresăream, „sufilele noastre dansau

nevăzute-ntr-o lume concretă“, și-n mine s-a stârnit un amestec de jale și euforie, „răspunde-mi, cine-s mai frumoși: oamenii? ploaia?“ Ea era! Cea mai frumoasă! Tulburat de revelație, m-am întors în camera unde chicoteau fetele. Mi s-a părut că văd, în licăririle pe care mi le-a aruncat Creierul, că știa. Aflase cu mult înaintea mea. Apoi m-am uitat la Miere: ca o găză la plasa păianjenului. Și tot ce-mi doream era să nu mă lase să scap.

Mult timp după asta, în același balcon cu grilajul de fier forjat, Creierul a ieșit într-o zi să fumeze. N-a aflat nimeni exact ce s-a întâmplat: s-a aplecat prea mult peste balustradă? S-a aruncat? Era împătimită după Cioran, și-i tot propovăduise lui Miere despre noblețea sinuciderii. De-o fi fost asta, i-a ieșit mult mai rău: a paralizat. Abia își mai putea mișca mâinile. Și-a petrecut următorii ani întinsă-n pat, în aceeași odaie, înconjurată de cărți pe care le devora fără să afle-n ele vreo alinare. Doar să-și omoare timpul. Până când

a scăpat puțin din supraveghere, luase masa și-a reușit să apuce un cuțit. Prin 2001, întâmplarea m-a readus la blocul cu mansarde și turlă. Bântuisem pe străzi, în 5 prieteni, și văzusem un contur de vopsea pe asfalt care, de la distanță, părea să marcheze locul unei crime. Am început să turui și m-a pocnit ideea unui joc în care i-am antrenat și pe ceilalți: „tratament traumagic“. Ne alegeam fiecare câte-un loc în oraș unde ne lepădam, simbolic, conturul propriului corp ca pe-o piele de șarpe: ne întindeam pe rând pe asfalt – să ni se deseneze contururile cu cretă –, apoi ne ridicam din contururi ca și cum am fi trecut printr-un zid pe partea cealaltă, iar ceilalți marcau conturul cu vopsea albă. Ne-am promis să ne vizităm în răstimpuri contururile, doar ca să ne-amintim ce lepădasem acolo, când ne strecuraserăm în „noile“ noastre vieți. Când i-a venit rândul, Miere și-a ales locul în care-și pierduse prietena din adolescență. S-a așezat lipită de perete și i-am desenat jumătate din contur pe asfalt, jumătate pe zid. Pentru o vreme, trecători și-au schimbat apoi pașii în preajma aceluia loc: unii accelerau, alții încetineau.

Am scris mai apoi:

*și-a sprijinit profilul de zid și-a subțiat mâinile
până le-a ascuns în perete
lăsând în urmă un fel de arcadă
prin care nimeni nu va îndrăzni niciodată să intre
doar genunchii îi mai ieșeau afară
întinși pe-asfalt cu lătrături puternice*